

2 Απριλίου 2012

Προς παρηγοριά πενθούντων γονέων

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αποχαιρετισμός

Πολυαγαπημένε μου γιέ Χριστόφορε,

Παλαίψαμε με νύχια και με δόντια με το Θεό, και μας νίκησε. Κάναμε ο,τι ήταν ανθρωπίνως δυνατό να σε κρατήσουμε κοντά μας. Όμως η αγάπη του Θεού για σένα ήταν πιο δυνατή! Και σε πήρε κοντά του. «Ο Κύριος έδωκεν, ο Κύριος αφείλατο. Ως τω Κυρίω έδοξεν, ούτω και εγένετο. Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον εις τους αιώνας» (Ιώβ α, 21)•

Σαν άνθρωποι, σαν γονιοί, δεν το κρύβω, πονάμε. Ο θάνατος είναι εμπειρία φοβερή. Ένας νέος, όλο όνειρα, με μέλλον, πού πάει στην Ελλάδα για σπουδές, στο τέταρτο έτος Ιατρικής, να φεύγει μέσα από τα χέρια μας με μαρτυρικούς πόνους από τη μια στιγμή στην άλλη, είναι ασύλληπτο στην ανθρώπινη σκέψη.

Είμαστε, όμως, γιέ μου, Χριστιανοί. Και πιστεύουμε πώς «τα μεν ώδε πρόσκαιρα, τα δε εκείσε αιώνια». Και πιστεύουμε ακόμη πώς ό,τι επιτρέψει ο Κύριος είναι για το καλό μας. Και γνωρίζουμε πόσο μας αγαπά ο Θεός. Και ποτέ δε θα αφήσει να μας συμβεί κάτι κακό. Επιτρέπει τις δοκιμασίες για να χαρίσει το στεφάνι.

[\(περισσότερα...\)](#)